

DE
LAATSTE
JAGER

Leesexemplaar

DAVIDE MOROSINOTTO

DE LAATSTE JAGER

Vertaald uit het Italiaans door
Pieter van der Drift en Manon Smits

Met illustraties van Fabio Visintin

P E L C K M A N S

EEN

De wereld verging op de dag dat ik de Heer van het Woud doodde.

Het was Ama die hem als eerste ontdekte. Ze was de oudste en de snelste van ons, en daarom was ze de leider bij onze jachtexpedities.

Ik liep altijd als allerlaatste in de rij, duizend stappen achter de rest, samen met Hona, Ama's kleine zusje (die drie jaar jonger was dan wij).

Hona maakte een hoop lawaai onder het lopen en lawaai is slecht: dan jaag je de dieren weg die je wilt opeten en je trekt de dieren aan die jou willen opeten. En je blokkeert ook nog eens de Berichten van de stam. Zo kwam het dat wij met z'n tweetjes een heel eind achter de rest liepen, dwars door een veld met vlijmgras, geel en verdord omdat het al

bijna een maan niet meer had geregend, en zo hoog dat we er amper bovenuit kwamen.

Hona bleef staan om wat stengels te plukken en gebaarde: Om touw te vlechten.

Ik schudde mijn hoofd en duwde haar naar een plek waar te zien was dat er al een hele bos vlijmgrass was geplukt. Ocho, degene met de Gave voor Touw, had de meest geschikte stengels al uitgezocht.

Met mijn werpstok wees ik naar een paar plantjes bittergroen, daar kon oma Chila een medicijn van maken voor mama, die vaak buikpijn had.

Pluk die maar liever, maakte ik haar duidelijk.

Zij gebaarde terug: Waarom? Die hebben de anderen niet voor niets laten staan.

Ik legde haar uit dat de anderen ze alleen maar hadden laten staan omdat ze ervan uitgingen dat wij ze wel zouden meenemen.

O, wat *haatte* ik het om de laatste van de groep te zijn! Ik bedoel, ik was even oud als de rest. Maar het probleem was dat zij hun gave al hadden ontdekt. En Yabo van de Geesten had een speciale ceremonie voor ze gehouden, waar de hele stam bij was. En zo waren ze uit de wereld van de kinderen gestapt, klaar om volwassen te worden... Het enige wat er nog aan ontbrak was een Grote Jacht.

Alleen ik had mijn gave nog niet ontdekt, en dan maakt het niet uit hoe oud je bent, een jongen zonder gave loopt achteraan met de kleintjes.

Toch moest ook ik iets bijzonders hebben. Dat kon niet anders: iedereen heeft een gave. Alleen had ik nog geen idee wat de mijne zou kunnen zijn.

Ik kon bijvoorbeeld best snel vlechten, maar niet zo strak en stevig als Ocho, en die had dan ook de Gave voor Touw. En ik kon wel vuur maken, maar deed er minstens drie keer zo lang over als Beri, die de Gave voor Vuur bezat.

Ama had de Gave voor Verhalen, Koto voor Stenen. En ik, welke gave had ik?

Terwijl ik zo liep te piekeren kreeg ik een Bericht van Ama. Een Bericht was net zoiets als een gedachte: ik zag voor me hoe de anderen een bos met veerbladbomen in liepen in de richting van de Zonsondergang, en dat ze een heel grote bladkauwer zagen.

Ik draaide me naar Hona en fluisterde in haar oor: 'Zag je dat?'

Wat? vroeg ze, door de vingers van haar ene hand snel heen en weer te schudden.

Dat Bericht.

Niet dus. Voor kleintjes zijn Berichten moeilijk te vatten, ze zijn nog niet in staat om te denken zoals de hele stam denkt. Hona vroeg wat ik had gezien, waarop ik mijn hand omlaag boog, vanaf mijn pols, en twee vingers kromde. Het teken van de bladkauwer.

Hona begon te stralen, alsof ik haar niets beters had kunnen vertellen, en samen renden we door de stengels vlijmgrass, zo scherp als een mes, tot we bij een bos met veerbladbomen kwamen, net als in het Bericht. We gingen in de richting van de Zonsondergang en...

Stil! seinde Ama.

Ze was tevoorschijn gesprongen vanachter een

boom die zo breed was dat je je armen er niet helemaal omheen kon slaan, en omdat ik haar niet had zien aankomen deinsde ik achteruit en stapte op een droge tak.

Altijd hetzelfde met Roqi, gebaarde Koto grijnzend. Hij maakt meer lawaai dan een knorrende ever.

Ama reageerde niet, maar het was duidelijk dat ze zich ergerde.

Ze was heel erg mooi, Ama, de mooiste van allemaal, ook al waren Hona en zij de enige twee meisjes van de stam, maar al hadden we er duizend, dan was ze nog de mooiste.

Ama was de dochter van Paraqui, het stamhoofd, en Aqe, die als geen ander verhalen kon vertellen. En die gave had Ama van haar moeder meegekregen, waardoor ze soms bij het kampvuur begon te zingen, en dat kon voor mij niet lang genoeg duren.

Ze had donker haar en amandelvormige ogen en het enige wat ze droeg waren haar leren sandalen en haar lendendoek in een lichte kleur die afstak bij haar bruine huid, glanzend van de inspanning.

Grote zus, vroeg Hona in gebaren. Klopt het dat er een bladkauwer is?

Kom maar mee, wenkte ze.

Uit de blik die ze mij toewierp maakte ik op dat ik ook wel mee mocht, als ik per se wilde. Dus liep ik mee.

Ocho en Beri stonden op de uitkijk, achter een struik. Wij slopen voorzichtig dichterbij en toen zag ik hem eindelijk.

Het was een heel grote bladkauwer, wel tweeën-

half keer zo groot als een volwassen man. Het dier liep op vier poten, aan de voorkant steunde hij op zijn dubbelgevouwen polsen om zijn klauwen niet af te slijten, die inderdaad indrukwekkend lang waren.

Hij had een lange, grauwe vacht, kleine oren en ogen en een vochtige zwarte neus die als een paddenstoel op zijn gezicht zat.

Heel langzaam stak hij een stuk grasland over, waar hij voor een grote veerbladboom bleef stilstaan. Toen zakte hij op zijn achterpoten, steunend op zijn staart, en bracht met een voorpoot een tak naar zijn snuit.

Met zijn lange tong rukte hij heel precies alle bladeren van de tak.

Wat is hij mooi, gebaarde Hona. Dit is de Heer van het Woud.

Wat dat betreft was ik het met haar eens, bladkauwers zijn indrukwekkend en dit was wel een hele grote.

Hoezo Heer van het Woud? sputterde Koto tegen. Het is gewoon een achterlijke bladkauwer met zijn lange tong.

Hij is niet achterlijk, gebaarde Hona.

Welles. Het is een van de achterlijkste dieren ter wereld.

Niet waar.

Let maar eens op.

Koto pakte een puntige steen uit zijn zak, die hij altijd en overal verzamelde om er later een snijsteen of een speer van te maken, en wierp die naar het dier.

Hij raakte hem recht tegen zijn kop, we konden de doffe plof horen.

De bladkauwer stopte met kauwen en krabde met een klauw aan zijn oor. Hij leek wel Yabo van de Geesten die ernstig over een probleem nadacht. Het zag er zo grappig uit dat Ocho zachtjes in de lach schoot. O ja, wat een achterlijk beest. Heb je voor mij ook een steen?

Koto knikte en gaf hem er een. Ocho mikte en raakte de bladkauwer op zijn neus.

Het enorme beest ging recht op zijn achterste poten staan en liet een gebrul horen dat door merg en been ging.

‘Weet je wat mijn vader zegt?’ fluisterde Koto. ‘Dat je bladkauwers gewoon met stenen kunt doodmaken. Ze snappen niet eens wat er aan de hand is en ze proberen ook niet te vluchten. Zo achterlijk zijn ze.’

Dat wil ik proberen, gebaarde Beri. Hij wierp zijn werpstok door de lucht, die na een paar salto’s tegen het dikke achterwerk van de bladkauwer ketste, maar het dier merkte er niets van.

‘Sukkel,’ zei Koto. ‘Ik zei met een steen. Wat denk je met die werpstok van je te kunnen uitrichten?’

Hona kneep hard in mijn hand. ‘Hij is de Heer van het Woud, ze mogen hem geen pijn doen.’

Ik was het met haar eens, maar ik wist ook dat ik, Roqi, als de laatste van de groep, er nooit in zou slagen om de rest op andere gedachten te brengen.

Zullen we weer verder gaan? gebaarde ik evengoed naar Ama, maar ze schudde haar hoofd.

‘Nee, wij vieren moeten ons voorbereiden op de Grote Jacht. We trekken nu al manenlang rond zonder een dikhuid tegen te komen... Maar het gaat ons een keer lukken en dan moeten we er klaar voor zijn. En trouwens, wat zullen ze in het kamp opkijken als wij met deze grote prooi aankomen!’

‘Het vlees van de bladkauwer is taai en niet goed,’ wierp ik tegen.

‘De lever wel, en het hart ook. Als we de botten kraken kunnen we het merg uitzuigen, en van zijn pezen maken we touw...’

Koto gaf haar grijzend een kei aan. Ama woog hem in haar hand, kneep één oog dicht en mikte. Het was een uitstekende worp, ook zij raakte de bladkauwer recht tegen zijn kop.

‘Heel goed, Ama,’ prees Ocho haar. ‘Je bent een groot jager, net als je vader.’

Zij glimlachte. Beri pakte een iets te grote steen van de grond en wierp hem tegen een van de achterpoten van de bladkauwer.

Het dier begon angstig en verward te brullen. Ocho had inmiddels alweer een steen geworpen en even later vlogen ze van alle kanten. Het gebrul deed het woud opschrikken, het was zo hartverscheurend dat ik zijn pijn kon voelen.

Koto kwam naar me toe. ‘Kijk eens wat een mooie scherpe steen ik heb. Hij ligt goed in de hand. Waarom gooi jij hem niet?’

‘Ja,’ zei Beri. ‘Waarom werp jij hem niet, Roqi?’

‘Je hebt als enige nog niet gegooid,’ drong Ocho aan.

‘Ik ook niet,’ protesteerde Hona. ‘En Roqi gaat ook niet gooien en jullie moeten ermee ophouden, zien jullie niet dat de Heer van het Woud zich rot is geschrokken?’

‘Laat me niet lachen, de Heer van het Woud, dat achterlijke beest,’ zei Koto. ‘Komt er nog wat van, Roqi, of durf je niet?’

‘Hij is bang omdat-ie nog een kind is,’ zei Ocho pesterig.

‘Hij is bang omdat hij zijn gave nog niet weet,’ wreef Beri het me nog eens in.

Daar stond ik dan, met die steen in mijn hand.

Hona smeekte me om hem te laten vallen, maar dat kon ik niet. Ik keek Ama aan. Ze zei niets, maar ik kon haar gedachten wel lezen. Ze dacht dat ik de bladkauwer nog niet zou raken al zou ik het willen. Ze dacht dat ik te klunzig was. Dat ik de boom zou raken of het gras, maar niet die enorme bladkauwer die haast niet te missen was.

‘Let maar eens op, jullie.’ Ik liep schuin naar voren tot bij een grote rots. Daar stond ik precies in de goede positie, ik kon het beest met zijn wollige vacht vol twijgjes recht in het gezicht kijken, het speeksel droop langs zijn bek.

‘Sorry, bladkauwer,’ mompelde ik. Toen boog ik mijn arm naar achteren en gooide zo hard ik kon.

Verder dacht ik er niet zoveel bij na, ik deed het gewoon.

De steen vloog razendsnel uit mijn hand, als een bliksemschicht. Hij suisde door de lucht... recht in de openstaande muil van de bladkauwer.

Het beest kuchte zonder dat er geluid uit kwam,

alsof hij aan het stikken was, en ineens gaf hij geen krimp meer.

Toen zakte hij op de grond. Hij viel recht naar voren tegen een grote boom en bleef zo hangen, half op zijn poten, half zittend, met zijn ogen wijd open en zijn lange grijze tong uit zijn bek.

Hij was... Hoe moest ik het zeggen?

Hij was dood.

'Je hebt hem gedood!' schreeuwde Ocho, terwijl hij vanachter de struik tevoorschijn kwam. 'Ongevoelbaar, Roqi, je hebt hem echt gedood!'

'Wat een poeier!' zei Beri. 'Zelfs Paraqui had het niet beter kunnen doen. Een perfecte worp.'

Koto liep naar de bladkauwer en trapte met zijn blote voet op de staart.

'Zo dood als een pier.' Hij schoot in de lach. 'Je hebt hem koud gemaakt, Roqi! Hij is gewoon omgevallen.'

Ook Ama en Hona kwamen achter de struik vandaan, maar bleven op een afstandje staan uit respect voor wat zojuist nog een enorm groot, levend dier was en nu alleen maar een berg vlees en huid.

'Heel knap, Roqi,' zei Ama tegen me. 'En weet je wat? Volgens mij hebben we zojuist ontdekt wat jouw gave is.'

'Je hebt gelijk!' riep Ocho. 'Roqi heeft de Gave om te Doden!'

'De Gave om te Doden is een aanwinst voor de stam,' zei Beri. 'Heel eervol.'

Ik wist niet wat ik moest zeggen, omdat ik niet goed wist of ik zo'n gave wel wilde.

‘Koto, heb je snijstenen?’ vroeg Ama. ‘We hebben geen tijd te verliezen... We moeten die klauwen losrukken, de vacht wordt het nieuwe tapijt voor de grote tent.’

‘Ik wil het hart!’ zei Ocho. ‘Dat is zo lekker en...’

Ama stak haar hand op. ‘Nee, Roqi heeft recht op het hart. Hij is de jager.’

Ze keek me recht aan, en omdat ik niet wist wat ik moest zeggen hield ik mijn mond maar.

Toen gebeurde de ramp.

Er klonk een donderslag, als een diep gebrul.

En meteen daarna verging de wereld.

TWEE

Een zwerm witte langhalzen vloog op en verdween achter de toppen van de bomen, in de richting van de Zonsopkomst.

Er klonk een suizend geluid, steeds meer vogels vulden de lucht, vleugels en snavels en veren, zoveel dat ze de hemel verduisterden en er een lichte sneeuw van vogelpoep omlaag dwarrelde.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg Hona.

Ik had geen idee, ook al stond ik op het punt om te zeggen dat ze zich geen zorgen hoefde te maken, maar toen zag ik de beelden...

Een Bericht van Yabo van de Geesten, de magiër van onze stam, en dat kwam bij ons allemaal aan als een kopstoot, zelfs Hona zakte huilend op haar knieën.

Wat we zagen was een wereld die in rook was gehuld. Het was één woeste, kolkende, gloeiende massa. Het vuur, fel als de zon, trok steeds verder en verwoestte de hele vlakte: de bomen werden in de zomerse droogte door de vlammen verzwolgen en de vogels vlogen weg, andere dieren probeerden zich in veiligheid te brengen.

‘De stam... De stam is in gevaar,’ zei Ama met angstige stem, terwijl de verschijning vervaagde.

Ons kamp lag op een halve dag lopen in een langnaaldenbos aan de zanderige oever van een rivier.

Het was een tijdelijk kamp omdat we op doorreis waren; ons normale jachtterrein was een heleboel manen lopen in koudwaartse richting, maar dat jachtgebied hadden we verlaten op zoek naar dikhuiden.

Dat zat zo: de jacht op de dikhuid wordt ook wel de Grote Jacht genoemd, en de Grote Jacht is nodig om volwassen te worden. En omdat Ama, Koto, Ocho en Beri zover waren, had Paraqui de knoop doorgehakt: nadat we twee seizoenen lang vergeefs op zoek waren geweest naar dikhuidsporen, waren we met z’n allen warmwaarts getrokken, naar een onherbergzaam gebied waar geen stam zich eerder had gewaagd.

We hadden vele dagen en vele dagen achtereen gelopen. De zomer is normaal het regenseizoen, maar hoe verder we trokken, hoe droger het land werd; de rivieren werden modderstrepen en de graslanden helemaal geel.

En nu kwam ook nog dat vuur...

‘En wat nu?’ vroeg Koto met een zucht.

‘We moeten terug naar het kamp,’ antwoordde Ocho. ‘De hele stam is in gevaar, we moeten ze helpen...’

‘Ja,’ zei Ama. ‘Straks wordt het hele kamp weggevaagd.’

Hona pakte weer mijn hand vast. Haar hand voelde ijskoud. ‘Ik ben bang.’

‘Ik denk niet dat Yabo het Bericht heeft gestuurd om te zeggen dat we moeten terugkomen naar het kamp,’ opperde Beri. ‘Hebben jullie zijn wanhoopskreet gehoord? Hij wil juist zeggen dat we moeten maken dat we weggelopen. Wij hebben vergeleken met de rest een voorsprong op het vuur, dus...’

‘Dus je wilt ze in de steek laten?’ schreeuwde Ocho.

‘De groten hebben ons echt niet nodig. Die reddden zich wel... Wij moeten onszelf in veiligheid brengen.’

‘Ze hebben ons wel nodig. Ze zijn onze stam!’

We wisten niet wat we moesten doen, en bleven daar maar staan bekvechten bij dat enorme kadaver van die bladkauwer. Ik keek omhoog naar de grote bomen die aan alle kanten om ons heen stonden. Waarom helpen jullie ons niet, dacht ik. Waarom vertellen jullie ons niet wat we moeten doen?

Maar het woud bleef stil en dus moest Ama voor ons allemaal de knoop doorhakken. Dat deed ze zonder woorden, ze keek gewoon een kant op en begon te rennen. In de richting van de Zonsondergang. Daar waren onze families en onze tenten. Wij volgden haar, misschien meer

uit gewoonte dan iets anders. Achter Ama kwam Koto, achter Koto kwam Beri, dan Ocho. En ik helemaal achteraan, om Hona aan te moedigen die de rest amper kon bijhouden.

‘Ik ben bang.’

‘Mond dicht en rennen jij!’

Toen we bij het open vlijmgras kwamen beseften we pas dat de vogels waarmee de hele hemel was gevuld allemaal de andere kant op vlogen, het waren net angstaanjagend donkere wolken.

Een hoorndrager stak het grasland over en kwam met flinke sprongen op ons af.

Achter hem rende een roedel jagende maanhuilers. De leider maakte een duizelingwekkende sprong, zijn vacht glansde in de lucht en ik wist zeker dat hij op de rug van de hoorndrager zou belanden om zijn keel door te bijten, maar hij sprong eroverheen, en de rest deed hetzelfde en rende er met grote vaart vandoor.

Pas toen zag ik dat er nog veel meer dieren door het gras stormden: roodstaarten en langoren; hoefdieren en sabeltanden met kromme, vlijmscherpe hoektanden; spuugnekken en gevlekte jachtvellen. Prooidieren en roofdieren renden zij aan zij met maar één doel: maken dat je weggomt!

‘Ama!’ riep Beri. ‘Ruik je die brandlucht niet? Zie je niet dat de lucht helemaal zwart is? Nog even en dan staat alles hier in de fik, en ik kan het weten want ik heb de Gave voor Vuur. Als we niet heel snel een veilige plek vinden gaan we er allemaal aan. Kijk al die dieren die op de vlucht slaan. Ama!’

Ik keek naar Zonsondergang, waar de zon inderdaad werd bedekt door de donkere rookwolken.

‘Wie kunnen we nog helpen als we dood zijn?’ bleef Beri aandringen. ‘We moeten een schuilplek vinden en wachten tot het vuur voorbij is, daarna kunnen we terug naar ons kamp.’

‘Wat vinden jullie?’ vroeg Ama.

‘Mochase zal doodsbang zijn,’ zei Ocho. Mochase was zijn zusje, zo klein dat ze net had leren lopen. ‘Ik wil terug naar het kamp, naar haar toe.’

‘Ik denk eerlijk gezegd dat Beri gelijk heeft,’ zei Koto.

‘Twee tegen een,’ telde Ama. ‘Dat betekent dat Roqi de doorslag geeft.’

Opeens staarden ze mij allemaal aan.

‘Sinds wanneer mag Roqi stemmen?’ vroeg Koto met een bedenkelijk gezicht. ‘Hij telt als een kind... net als Hona.’

‘Ik ben even oud als jij.’

‘Hij heeft eindelijk zijn gave gevonden,’ knikte Ama.

Dat was niet *helemaal* waar. De oude Yabo had het nog niet met de geesten overlegd, en de ceremonie nog niet uitgevoerd voor de hele stam. Maar ik was blij dat Ama naar mijn mening wilde luisteren. Het was de eerste keer.

Koto zuchtte, terwijl ik mijn tijd nam om te antwoorden. ‘Als we in de richting van het vuur blijven lopen, verbranden we levend,’ stamelde ik. ‘Ik denk dat Paraqui en de anderen zich wel redden. En dat dat Bericht bedoeld was om ons te waarschuwen. We moeten zorgen dat we onszelf in veiligheid brengen.’

Ama keek me niet aan, en ineens drong tot me door dat ze me alleen maar had laten stemmen omdat ze wist dat ik aan haar kant stond.

‘Dan doen we het zo,’ verzuchtte ze. ‘We volgen de dieren. Zij weten wat het beste is. Ze trekken naar water.’

En zo begonnen we weer terug te rennen, maar Hona moest huilen en ging veel te langzaam, dus stopte ik om haar op mijn rug te tillen.

Deze keer liepen we in een grote boog om de veerbladbomen heen, en ik moest denken aan de Heerser van het Woud die ik had gedood en daar had laten liggen om te worden verslonden door het vuur.

Hona was behoorlijk zwaar, waardoor mijn voeten er moeite mee hadden om kuilen en stenen te ontwijken. Het vlijmgrass striemde langs mijn benen en ik kreeg pijnlijke bloedende schrammen. Ondertussen nam de wind de geur van rook met zich mee en werden we van alle kanten ingehaald door beesten die buiten zinnen waren van angst.

Gestreepte serpentes kronkelden door het gras om weg te komen en dachten er niet aan om mij te bijten.

‘Ik kan niet meer,’ riep Koto. ‘Mijn buidel zit vol stenen... Hij is te zwaar.’

‘Geef maar, ik til hem wel,’ riep Ocho, die het grootst en het sterkst was.

‘Help mij liever,’ zei ik. ‘Hona is loodzwaar...’

Om ons hoop te geven stuurde Ama ons een klein Bericht, een vaag beeld van moerasnaalden. Het waren hoge bomen en de onderkant van de

stam vertakte zich als vingers aan een hand, maar het belangrijkste was dat ze bijna altijd met hun wortels in het water stonden.

En water beschermt tegen vuur.

'Weet je zeker dat het klopt?' bromde Koto.

'Ren nu maar!' riep Ama, die haar pas nog eens versnelde.

En zo renden we vol vertrouwen achter haar aan, en het duurde nog even voordat we ze zagen, maar het waren inderdaad moerasnaalden.

Rondom de wortels zagen we vooral modder. Van wat ooit een zompig moeras moest zijn geweest waren alleen nog wat halflege, bijna opgedroogde poelen over.

We bleven rennen tot onze voeten steeds iets dieper wegzakten in de vochtige aarde, en we bij een vijver met stilstaand water kwamen. We doken er een voor een in. Het water was warm en het stonk, maar we doken allemaal kopje-onder, ik met Hona nog op mijn rug.

Toen ik weer bovenkwam had het vuur ons bereikt, en het stooft sneller vooruit dan welk dier ook, plotseling was het recht boven ons.

Een kokendhete wind brulde om ons heen, de vlammen sloegen op het moerasige water.

'Duiken!' gilte Ama.

Ze was amper te verstaan.

Ik dook onder water.

DRIE

Ik dacht dat we dood zouden gaan.

Dat het water zou gaan koken, net als de stoofpot die mama altijd maakte voor de Grote Bijeenkomst van de Duizend Stammen.

Urenlang kon ik gehurkt bij het vuur zitten kijken hoe de brokjes in het vleesnat dansten. Maar nu was ik zelf degene die erin dreef.

De vissen schoten verschrikt alle kanten op, terwijl steeds meer dieren het water in doken, kleine piepstaarten en grotere knagers, mijn oren suisden van het gekwaak, gekwetter en gekrijs.

Het felle licht deed pijn aan mijn ogen.

Een brandende tak brak af en viel met een klap in het water, dieren schoten aan de kant in een enorm geharrewar.

Het vuur verslond alles.
De wereld verging in een flits van licht.

Die vervolgens langzaam voorbijtrok.

Iets klemde mijn keel dicht tot ik bijna stikte, en het duurde even voor ik doorhad dat het Hona was. In plaats van dat ik uit haar greep probeerde te komen, hield ik haar stevig vast.

Toen stak ik mijn hoofd boven het water uit en hapte naar adem, de lucht was zo rokerig dat ik moest hoesten. Ama en de anderen waren moddermonsters die me met witte ogen aanstaarden.

‘Gaat... het?’ mompelde ik.

Ik zag dat ze antwoord gaven maar ik kon ze niet verstaan.

Ama kwam naar ons toe en omarmde ons allebei, haar modderige lichaam dicht tegen me aan. Ook Koto, Beri en Ocho kwamen erbij en zo bleven we nog een hele tijd staan, schouder aan schouder. Vol ongeloof dat we het gered hadden, dat we nog leefden.

Maar om ons heen was alles veranderd, voor altijd. De wereld was asgrauw. Sommige moerasnaalden waren omgevallen, andere waren veranderd in gloeiende balken met helemaal bovenin nog wat kleine vlammetjes. Ook de dieren die net als wij aan deze allesvernietigende ramp waren ontkomen stonden roerloos voor zich uit te staren, tot een jonge hoorndrager, nog zonder hoorns, ineens merkte dat er een gevlekte jachtvel naast hem in de plas zat. Van schrik sprong het jonge beestje uit het water, en begon als een dolle heen

en weer te springen tussen de laatste brandhaarden.

Het roofdier sprong er niet achteraan maar liet een hard gebrul horen, en door dat o zo bekende geluid wist iedereen weer dat de wereld bestaat uit twee kampen: het ene wil eten en het andere wil niet gegeten worden, en die twee zijn het over het algemeen zelden eens. De dieren sprongen, renden, kronkelden en vlogen weg en ook wij klauterden uit de plas.

Koto was zijn doek kwijtgeraakt en liep in zijn blote gat, en bij Ocho was de helft van zijn haar verbrand doordat er een brandende tak op zijn hoofd was gevallen.

Maar dat was allemaal niet zo belangrijk.

We leefden nog.

'We moeten terug naar ons kamp,' zei Ama.

Ze begon te lopen en wij volgden haar, maar we moesten wel opletten dat we onze zolen niet verbrandden, want overal lagen nog smeulende takken.

Het was alsof de dood alle kleuren had verzwolgen, zo was het blauw van de hemel verdwenen, het geel van het grasland, het groen van het woud... er was alleen nog maar wit, grijs en zwart over.

De wind blies de as alle kanten op, waardoor we met een hand voor de mond moesten lopen.

'Ama,' vroeg Beri, 'heb je al een Bericht naar ze gestuurd?'

'Ik heb het geprobeerd, ja.'

'En hebben ze al geantwoord?'

'Nee, nog niet. Proberen jullie het ook maar.'

Ama had de Gave van Verhalen en dus was zij de aangewezen persoon om beelden door te geven: Berichten werken alleen als de stam met één hoofd denkt en met één hart voelt. En dat was uiteindelijk ook waarom er verhalen bestonden.

Toch probeerde ik het ook en ik concentreerde me heel hard op mijn vader met zijn dikke neus en zijn diepe litteken op de gladde huid van zijn wang.

Kun je zien waar we zijn? We zijn moe en verdrietig, en ik heb ook nog mijn gave ontdekt, maar ik weet niet of ik hem wel wil. Kom ons halen.

Berichten, zo had ik geleerd, werken beter met beelden, dus sloeg ik het beeld op wat ik zag, Ama en Koto en Ocho die zwalkend voor me liepen, en concentreerde me weer op papa en mama.

Of het zou werken? Misschien, misschien niet. Mijn Berichten kwamen bijna nooit aan, ze zeiden dat mijn hoofd te vol zat met praatjes. Hoe dan ook, het was de moeite van het proberen waard.

We kwamen aan bij iets wat voordat de wereld was vergaan een bosje waaierbomen was geweest. Nu waren er alleen maar wat zwartgeblakerde stammen te zien die her en der uit de grond staken als grote stekels.

Ama bleef staan.

‘Laten we hier ons kamp opslaan,’ zei ze.

Ik keek op en zag dat het niet lang zou duren voordat de zon onder zou gaan.

Vadertje zon, dacht ik, kun je niet nog eventjes wat langer blijven hangen, alleen voor vandaag? Laat ons niet alleen in het donker achter.

‘Ik wil hier niet slapen,’ zei Ocho.

‘Niemand wil hier slapen, slimmerik,’ antwoordde Koto. ‘Maar weet jij de weg soms in het donker te vinden?’

Ama knikte. ‘Er zit niets anders op. En Beri kan een kampvuur maken.’

Ik rilde bij het idee van vlammen, na die bosbrand. Maar we hadden geen keus, anders zouden we de nacht moeten doorbrengen zonder licht. En als de dieren die de brand hadden overleefd eenmaal van de grootste schrik bekomen waren, zouden ze hun oude gewoonten weer oppakken. En zonder vuur waren wij een eenvoudige prooi.

‘Een kampvuur maken is hier niet zo moeilijk,’ zei Beri. ‘Er liggen nog overal kooltjes... Je hoeft er maar een te vinden en er hard op te blazen, wat hout erbij en klaar.’

‘Ik ga wel op zoek naar hout,’ bood Koto zich aan. ‘Samen met Ama.’

Maar zij hield haar hand omhoog. ‘Nee, dat regelt Beri wel. Het is beter als jij er intussen samen met Ocho voor zorgt dat we onderdak hebben.’

Koto stak zijn tong naar haar uit en trok een grimas. Even later ging hij er met Ocho vandoor.

‘En ik?’ vroeg ik aan haar.

‘Jij gaat met mij en Hona mee op zoek naar eten.’

Samen met de twee meisjes liep ik door de afgebrande resten van de waaierbomen. De bodem siste nog onder onze voeten. Op de een of andere manier had de brand niet overal even erg toege­slagen, hier en daar zagen we nog wat graspol­len en twijgjes die vanbuiten zwart waren maar vanbinnen nog groen.

‘Dat was een goede keus,’ zei Ama, ‘om te stemmen voor het water op te zoeken. Als we tegen het vuur in waren blijven gaan...’

Ik wist niet wat ik moest zeggen, dus zei ik maar niets. We vonden een waaiërboom die maar voor de helft was afgebrand en we begonnen de bast te splijten om bij het sappige witte hart te komen, dat je zo kunt eten.

Toen we wat restjes aardkruid zagen, begonnen we te graven op zoek naar de witte, knobbelige wortels: ik at er meteen een op, het was een van mijn lievelingskostjes.

Hona was intussen platte stenen aan het optillen en had al heel wat maden verzameld, die door het vuur geroosterd waren en nu heerlijk krokant smaakten.

Genoeg, gebaarde Ama. Laten we terugkeren.

Toen ik me omdraaide en tegen Hona zei dat ze moest opschieten, zag ik ineens een dier tussen de verkoelde stammen op ons af waggelen.

Het was een bladkauwer, met een vacht zo donker als de nacht.

Waar was die ineens vandaan gekomen? Het was duidelijk nog een jonkie, maar zijn klauwen waren groot genoeg om me in mootjes te hakken.

Ik bleef als aan de grond genageld staan. Maar Hona, vraag me niet waarom, zette een stap naar voren en stak haar hand uit.

De bladkauwer begon eraan te snuffelen.

‘Weg daar. Heel rustig, zonder wilde bewegingen.’

‘Hij doet niets. Het is een jonkie.’

‘Dat heb ik ook wel gezien, maar dan kan hij nog wel gevaarlijk zijn.’

‘Weet je, ik denk dat dit het jong is van de grote bladkauwer die jij hebt gedood. Dat het, zeg maar, zijn papa of mama was.’

Bij die gedachte kromp mijn hart ineem, en ik moest terugdenken aan hoe het allemaal begonnen was daar in het bos toen ze me uitdaagden, aan de stenen, aan de steen die ik had geworpen.

‘In dat geval zal hij wel heel erg boos zijn,’ fluisterde ik, bang dat hij me had opgezocht om wraak te nemen. ‘Kom, wegwezen!’

Hona bleef staan drentelen, alsof ze niet goed wist of ze me moest gehoorzamen. Uiteindelijk zwaaide ze een beetje verlegen naar de bladkauwer en draaide zich om. Samen met Ama liepen we terug naar onze plek.

De jongens hadden intussen een overkapping gebouwd met verkoolde takken, en Beri had een kampvuurtje gemaakt.

Ik deinsde terug bij het zien van de vlammen, en Hona klampte zich aan me vast.

Koto spuugde op de grond. ‘Stel je niet zo aan, schijters,’ zei hij. ‘Ik heb honger, hebben jullie iets te eten gevonden?’

We lieten onze buit zien en verdeelden de madden, het hart van de waaierboom en de wortels van het aardkruid.

Na het eten was de duisternis al ingevallen en begon het heel hard te waaien, misschien was de wind boos omdat de wereld was vergaan. Als Yabo erbij was geweest had hij de wind bezworen om te

gaan liggen, maar wij konden niet veel anders dan naar het gehuil luisteren.

‘Denken jullie dat ze al naar ons op zoek zijn?’ vroeg Beri.

Ocho knikte. ‘Ik denk het wel, en als ze ons morgen vinden is het groot feest.’

‘Ze kunnen net zo goed allemaal dood zijn, Ocho,’ bromde Koto.

‘Niet.’

‘Toch wel,’ antwoordde Koto. ‘Herinner je je die grote schouderbult nog waar onze stam vijf dagen geleden op aan het jagen was? Die miste een oog. Dat brengt ongeluk, dat heeft Yabo zelf gezegd. Ik ben bang dat er een Vloek op iemand van de stam rust en dat we daarom door ongeluk worden achtervolgd.’

‘Onzin,’ zei Ocho.

‘Helemaal niet.’

Normaal gesproken was Ocho het altijd met Koto eens, maar deze keer stak hij zijn handen uit en gaf hem een stevige por in zijn zij. Koto sprong op en trok Ocho aan zijn verbrande haren, de twee vielen op de grond en begonnen elkaar te bijten, schoppen en slaan.

‘Ophouden,’ riep Ama. ‘Hebben we niet al genoeg ellende aan ons hoofd?’

Daar had ze gelijk in. De wereld was vergaan, niets leek meer op hoe het daarvoor was. Ik voelde me broos en kwetsbaar als een blad.

‘Grote zus, waarom zing je geen verhaal voor ons?’

‘Ja, alsjeblieft,’ mompelde ik.

Yabo zegt altijd dat verhalen een medicijn zijn, ze verjagen de kou en verenigen de stam. Ze geven moed.

‘Alsjeblieft, Ama, een verhaal,’ zei Beri.

‘Ja,’ zei Ocho.

Koto zei niets, maar ook hij kon niet wachten.

Ama stond op. ‘Goed dan. Welk verhaal willen jullie horen?’

‘Dat van de vijf! Het verhaal van die vijf die werden gered door dat oude mannetje...’

‘Hona, jij wilt altijd hetzelfde verhaal horen...’

‘Omdat het mijn lievelingsverhaal is.’

‘Goed dan. Jij je zin. Luister maar.’